

بسم الله الرحمن الرحيم

(ترجمه)

ای امت عزتمند! آیا زمان توبه فرا نرسیده؟

از ابو موسی اشعری روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَبْسُطُ يَدَهُ بِاللَّيْلِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ النَّهَارِ، وَيَبْسُطُ يَدَهُ بِالنَّهَارِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ، حَتَّى تَطْلُعَ

الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا» (رواه مسلم)

ترجمه: همانا الله عزوجل دست خویش را در شب می‌گستراند تا توبه کسی را که در روز گناه نموده قبول کند و دست خویش را در روز می‌گستراند تا توبه کسی را که در شب گناه نموده بپذیرد، تا زمانی که خورشید از غرب طلوع می‌کند.

شکی نیست که تمام انسان‌ها به توبه و بازگشت نیازمند هستند؛ زیرا هیچ انسانی وجود ندارد که گناهی را مرتکب نشده باشد. همه گناهکار هستند و کسی که ادعا می‌کند گناهی نکرده، یقیناً به حق خود ظلم نموده است. به همین خاطر، انسان همیشه نیازمند توبه و استغفار می‌باشد. درک انسان نسبت به این که نیاز به توبه دارد، نشان‌دهنده ذهنیت سالم وی است. بنابراین، گناه را کنار گذاشته و اعلام می‌کند که می‌خواهد بر نفس خود چیره شود. لذا زندگی خود را تغییر داده، ایمانش را تجدید می‌نماید و آن‌گاه مانند کودکی که تازه متولد شده زندگی جدیدی را آغاز می‌کند. توبه در حقیقت غالب شدن بر نفس است و انسان در هر زمانی که بخواهد، چه در شب و چه در روز می‌تواند آن‌را انجام دهد و الله سبحانه و تعالی در هر زمانی توبه بندگان خود می‌پذیرد. شاعر چه زیبا می‌گوید:

واعصي- الهوى فالهوى ما زال فتانا
ننسى- بمصرعه آثار موتانا
خلفي وأخرج من دنياي عريانا
يكفيك ما كانا قد كان ما كانا

يا نفسُ توبي فإن الموت قد حانا
في كل يوم لنا ميت نشيعه
يا نفس مالي وللأموال أكنزها
قد مضى- الزمان وولى العمر في لعب

ترجمه: توبه کن؛ زیرا مرگ به سراغت می‌آید، از هوای نفس خود پیروی نکن؛ زیرا همواره ما را فریب می‌دهد. هر روز کسی در میان ما می‌میرد که برای آن سوگواری می‌کنیم و در جولان‌گاه آن مردگان خود را فراموش می‌کنیم. ای نفس! دارایی من و نفیس‌ترین دارایی‌ها پشت سرم می‌ماند و دست خالی از دنیا می‌رویم. زمان گذشت و عمر در بیهودگی سپری شد، ولی فقط عمل صالح برای تو ماندگار است.

وقتی از توبه سخن می‌گوییم، وضعیت برخی از مسلمانان امروزی ما را شگفت‌زده می‌کند؛ زیرا مرگ را پیش چشمان خود می‌بینند که همه را می‌بلعد، آن را هر وقت و هر لحظه با چشمان خود می‌بینند؛ لیکن طوری در لذایذ زندگی غرق هستند که گویا جاودانه خواهند زیست. برادران خود را می‌بینند که به دست دشمنان‌شان کشته می‌شوند؛ ولی فقط نظاره‌گر هستند. احکام الله سبحانه و تعالی را معطل می‌بینند؛ ولی خود را تکان نمی‌دهند؛ در حالی که کفر در سرزمین‌های‌شان بدون هیچ

بازدارنده‌ای گشت و گذار و کشورگشایی می‌کند. سرزمین‌ها اشغال شده، منابع به غارت رفته، حرمت‌ها شکسته شده، حقوق زیر پا گردیده و خلیفه وجود ندارد؛ ولی تمام مسلمانان خاموش نشستند و با خود درگیر هستند. دهه‌ها گذشت و امت سلاخی شده، در معرض حیوانات درنده قرار گرفته و باقی مانده اجسادشان پارچه پارچه می‌شود. دهه‌ها گذشت و امت همان ظرف غذایی است که دشمنان گرسنه بر آن سرازیر شده‌اند. دهه‌ها گذشت و امت بخاطر ساکت نشستن و راضی شدن به اوضاع حاکم، در این حالت وخیم و دردناک قرار گرفتند.

ای امت با عزت! آیا زمان توبه فرا نرسیده است؟ آیا از کارهایی که در گذشته انجام داده‌ایم، توبه نمی‌کنیم؟ آیا عمل صالحی وجود دارد که با انجام دادن آن درد این سال‌ها را جبران کنیم؟ آیا برای تطبیق مجدد احکام اسلام در روی زمین با برپایی خلافت راشده ثانی بر منهج نبوت، کاری صورت می‌گیرد؟!

الهی! خلافت راشده بر منهج پیامبر صلی‌الله‌علیه‌وسلم را زود تر بیاور که توسط آن آشفتگی مسلمانان بر طرف می‌شود و مصیبت‌ها را از آنان دفع می‌نماید! پروردگارا! به نور وجه کریم ات زمین را منور بفرما! اللهم آمین آمین!

مترجم: حسن سلحشور